



מאחורי כל גבר מצליח עומדת אשה — הפעם זו אמו

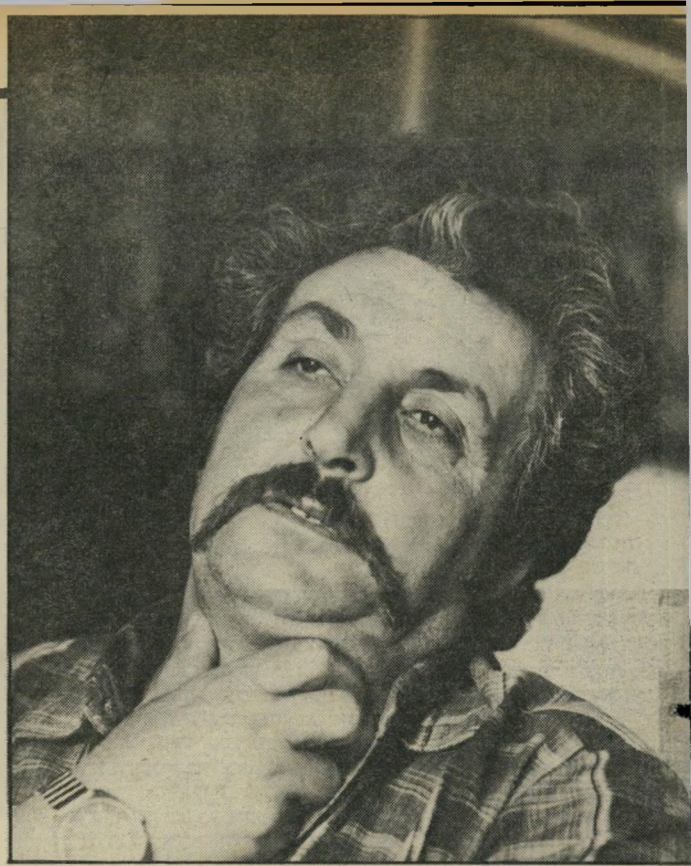
ושואלים אם אני שייכת לואקנין ההוא. אני לא מתביישת. כסדרה כל הוא לא איוה פושע. הוא פשוט גאון!"

הבריחות המחוכמות של שמואל בבית הוריו נשמעות כמתנשאות, אולי מפני שהן רוויות בצנינות. לפעמים נדמה שהבריחות מסגירות את המבוכה של הגאון בראיון כתוככי ביתו.

אחיו הצעירים מסייעים בידו. גילגולי הצחוק, הנשמעים מדי פעם, מצליחים להסיח את דעתה של המישפחה מהעיקר ולהתרכז בבדיחה. אמו מצטרפת לחגיגה. "כששמואל מגיע, הבטן כואבת מרוב צחוק; אולי החליפו אותו בבית-חולים!" מתברחת האם, ונהנית ממה שהשמיעה.

הרזה שבמישפחה

ה שזני בין הוואקנינים לכנס המר מושקף הוא לא רק שיכלי, הוא גם



אבא דויד ואקנין, מנהל עבודה בטלל-בונה: "תמיד ראיתי אותו כאדם היכול לתרום למדינה, או כמדען. מעסקים אפשר להיות עשיר, אבל לא אדם גדול! מוטב מדען בקנה-מידה עולמי!"

אמא מלכה ואקנין אינה מתרגשת מכל הכתוב על בנה בעיתונים. המסקנות שהוציאו עליה, כאמא שגידלה רובוט, לא נעמו לאוזניה. אחרי מה שכתבו, היא לא יצאה מהבית במשך שבועיים.

היושבים. האב צוחק פחות. בסולל בונה מקום עבודתו, הגיע למישרה של מנהל-עבודה, אחרי שנים רבות של עבודה מסורה.

הרוח שבמישפחה מוכרח להגיד משהו. הוא מגדיר את אביו "כאחד שנותן הוראות ומקבל הוראות", ומייד באה מפיו פרשנות אודות הרגלי-ההומור של מישפחת ואקנין: "הבית שלי זה אחר המקומות המבדרים ביותר שהייתי בהם בחיי. חוץ מאבא שלי, שהוא יותר רציני, כיאה למנהל-עבודה. פה אחד יורר על שני חופשי."

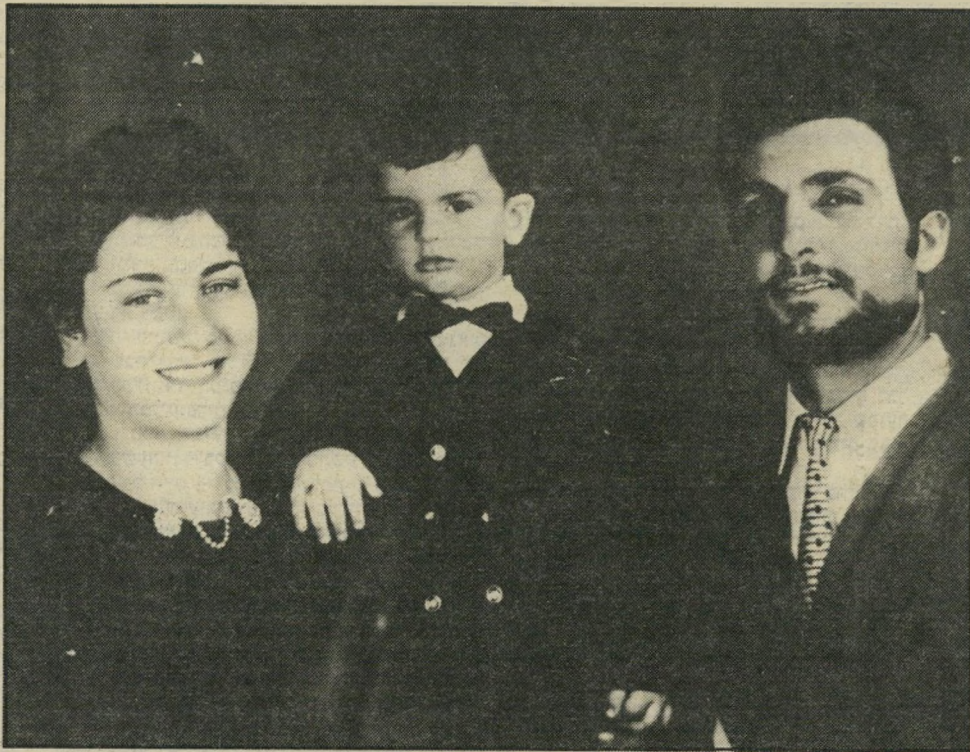
דויד מוכן להביע את דעותיו, ומספר ברצינות איך היה רוצה לראות את בנו: "על ספסל-הלימודים; שיהיה איוה מרען דגול כקנה-מידה בינ-לאומי"

מדוע? זה יותר מכובד ויותר חשוב לו ולמישפחה. בעזרת השכל שיש לו "הוא יכול לתרום למדע ולחקר, למדינה ולאנושות, וכסף זה לא הכל בחיים."

האם מתפרצת לתוך דבריו, וכפיה דיעה שונה. "אבל אם הוא נהנה מעסקים, שיעשה היום הוא לא מוגבל, ושיעשה כרגע מה שנוח לו!" "באופי" מצטרפת סימה, "הוא שונה מכולנו. ההומור זה הדבר היחיד המשותף לכולנו"

למרות התכונה המזהירה של אחיה, מגלה סימה שאינה מקנאה בו כלל וכלל. "לדעתי הוא הפסיד הרבה דברים טובים בחיים. בתור ילד הוא לא היה

(המשך בעמוד 36)



שמואל והורים למרות ההנהרות שאין לו מו-לע-שות עם הוריו, מודה שמואל שבבית הוריו הוא עושה דברים שהוא לא עושה בחוץ: אני צוחק ומצחק אותם הרבה. משחק עם אחי. מסביר לאמא דברים לא מובנים בטלוויזיה ועם אבא אני דן בבעיות.



מיסעדה שמואל ואקנין בחברתם של האחים-המיסעדינים ג'קי ואלי רונן ואורי גלר (מאחור). שותפיו לעיסקי-הסטיי-קים שהוא מתכוון לפתוח. את הכסף שייכנס הוא מכנה "דמי-כיס".

כולט לעין. לכל שאר בני-המישפחה יש גוף מלא ופנים עגלגלות. רק שמואל נראה כמעט שרוף לעומתם. גם הוא היה עגלגל, עד שהתחיל לקרוא ספרים ושכח שיש אוכל, עומדת מלכה על ההבדל. תמונות-ילדות מאשרות את דבריה.

ארצי בן 15 תמה ואינו מכין: "אז מה אם הוא קפץ על אבא רק כשהביא לו ספרים מעם עובד, ולא כשהביא שוקולד?"

ארצי בן 15 מתקשה להבין עלמה כל המהומה סביב אחיו. "זה עניין של אופי", הוא פוסק בידענות, וחושב שכולם השתגעו.

מדברים על האב דויד, איך עלה ממארוקו בתחילת שנות ה-50, ואיך התישב בקיבוץ ירמרכי. את אשתו מצא בקריית-ים, מקום-מגוריהם של הוריו.

האב מגיח מעבר לדלת ושמואל מכריז, לקול הצחוק של אחיו: "מדברים על הקורבן והוא מגיעו". כשהוא מיוזע ושוף, לבוש בביגדי-עבודה, מצטרף ראשי-המישפחה למעגל

פחה מתגלה מישפחה רגילה, ללא תוויות יוצאות-דופן. הדבר היחיד שהוא אולי חריג הוא שמישפחת ואקנין אינה רתית.

כיאה למישפחה מיזרחית, גם בני ואקנין מצטיינים במידה של חמימות והכנסת-אורחים — בניגוד להצהרות הכן המורד, שהכריז לא פעם שאינו יודע מה זה רגשות, כי אף פעם לא חש אותם.

על כך אומרת אמו: "אולי הוא רוצה להיות כזה — אבל הוא לא כזה, ואני מכירה אותו. איך אני יודעת? אף, הוא אוהב ילדים, לא רק את האחים שלו. לדעתי אין פה בבית הזה מישו שדומה לו בסבלנות לילדים. זאת האמת. הוא היה מצלצל מחו"ל ושואל עליהם פירטי-פרטים, איך הם כלימודים ומה הם עושים. הוא רגל להם, ולדעתי הוא אח טוב, יותר מהרגיל."

בעוד שהבן מתעסק בענייני-רוח, מעסיקה השיגרה וענייני-היומיום את שאר בני-המישפחה. שמואל מפגין ביטחון עצמי מופרז, ואילו סימה החיילת, המסעדת להיות קצינה בצה"ל, שונה לגמרי. יש לו ביטחון עצמי גדול, ואנחנו חסרי-ביטחון. אנחנו לא מישפחה שחצנית. להיפך, לפעמים אפילו אוכלים קש. בעיקר אמא שלי, שהיא אשה טובה, ובגלל זה מנצלים אותה בעבודה.

"אנחנו אנשים צנועים מדי, אפילו. נכון שבגלל זה שהוא שחצן או תוקפים אותו. אמרנו לו שיהיה פחות שחצן, אבל זה לא תלוי בי. כטח שמוהים אותי,



גאון של גאון שמואל ואקנין מימין בחברת איש-העס-קים נסים גאון ואשתו, רנה, לפני בניין הסינאט בווישינגטון. ואקנין שימש כסגן-נשיא באחת מחברותיו של גאון.